

Arrest

nr. 173 893 van 1 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 25 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUYTENS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Toen uw broer M. (...), die in Oostenrijk studeert, in 2013 in contact kwam met het christendom, vertelde hij u over zijn ervaringen, waardoor u zelf meer over het christendom wou weten. U sprak hierover met een Armeense vriend die u een Bijbel bezorgde, die u in uw kamer bewaarde. In december 2013 kwam uw tante S. (...), die uw familie maar heel matig kon appreciëren, een door haar gestikte chador voor uw moeder bezorgen. Toen ze wilde vertrekken, kwam ze van u in uw kamer afscheid nemen. Zo merkte ze de Bijbel op, waardoor ze achterdochtig en zelfs kwaad werd. Ze veronderstelde dat u christen was geworden en lichtte uw ouders in, die in uw interesse echter geen graten zagen, waardoor ze nog kwader werd. Na haar vertrek zei uw vader dat het beter was dat u voorlopig bij een vriend zou logeren. Diezelfde avond kregen uw ouders verschillende telefoontjes van ongeruste familieleden, zoals uw

grootmoeder, ooms en tantes, die allemaal extremistische moslims waren. Uw vader organiseerde daarop uw legaal vertrek uit Iran. In december 2013 vertrok u naar Oostenrijk, waar u uw broer vervoegde. Twee of drie dagen na uw aankomst in Oostenrijk vernam u via uw vader, die in Iran was achtergebleven, dat onbekende burgers naar u kwamen vragen. U vermoedt dat uw tante uw neven, die bij de bassidj (mobilisatie der verdrukten) werken, alarmeerde. Een andere optie was dat de burgers ettelaati's waren. Enige tijd na uw vertrek uit Iran verhuisden uw ouders naar Gilan ten gevolge van de niet aflatende druk die ze vanwege de familie ondervonden. Na een verblijf van ongeveer een jaar in Oostenrijk besloot u er op 7 november 2014 samen met uw broer M. (...) asiel aan te vragen. U was immers meer en meer geïnteresseerd geraakt in het christendom en had het voornemen opgevat zich te laten dopen. Aangezien u met een Belgisch visum Oostenrijk was binnengekomen, was België echter verantwoordelijk voor de behandeling van uw asielaanvraag. In tegenstelling tot uw broer die in Oostenrijk met een Oostenrijks visum verbleef werd u naar België overgebracht, waardoor u uw geplande doopsel in Oostenrijk miste. Hier vroeg u op 18 augustus 2015 asiel aan. In België verbleef u in het opvangcentrum van Geldenaken. Aangezien u ver van Brussel verbleef, kon u door uw beperkte financiële mogelijkheden slechts sporadisch – u dacht een zestal keren – naar de Perzischtalige kerk van Brussel gaan. Naar andere kerken dichterbij in de buurt zocht u niet. Sinds u eind februari 2016 naar Lessen verhuisde, kan u regelmatig naar de kerk omdat uw financiële mogelijkheden verbeterd zijn. Doordat u niet regelmatig naar de kerk in België kon gaan, kon u nog niet worden gedoopt. U verklaarde uit vrees voor uw fundamentalistische familie niet naar Iran te kunnen terugkeren. Bovendien zou u uw geloof in Iran bij terugkeer niet kunnen belijden zoals u dat zou wensen. Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Iraanse paspoort; een kopie van de eerste bladzijde van uw shenasnameh (geboortebboekje) en deze van uw ouders; een kopie van de eerste bladzijde van de paspoorten van uw ouders en uw broer; een kopie van uw moeders mellikaart (nationale kaart); een uittreksel van het door uw broer in Oostenrijk afgelegde gehoor in het kader van zijn asielaanvraag; een document ter staving van het feit dat uw vader zijn deel van de erfenis kreeg waardoor hij kon verhuizen; een attest van de Perzische kerk van Wenen, d.d. 28 september 2015, waaruit blijkt dat u sinds 2014 christen bent geworden en dat u op het moment van uw repatriëring naar België op het punt stond gedoopt te worden; enkele foto's van een Jezusmars waaraan u in Wenen heeft deelgenomen; en een attest van de Iraanse Kerk van Brussel, d.d. 4 maart 2016, waaruit blijkt dat u slechts enkele keren naar de kerk kon komen omdat u ver van Brussel verblijft.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op uw extreem laattijdige asielaanvraag in Oostenrijk. Hoewel u reeds op 9 december 2013 in Oostenrijk aankwam, wachtte u nog tot 7 november 2014, i.e. ongeveer een jaar na uw aankomst in Oostenrijk en meerdere maanden na het verstrijken van uw legaal verblijf in de Schengenzone op 25 juni 2014, alvorens een asielaanvraag in te dienen. Uw rechtvaardiging, met name dat u dacht dat het onmogelijk was om tijdens de geldigheidsduur van uw visum asiel aan te vragen, dat u eerst wenste af te wachten om te zien of de situatie in Iran zou veranderen en dat u samen met uw broer asiel wou aanvragen wiens visum, in tegenstelling tot uw visum, een jaar geldig was (CGVS I, p. 11-12), kan niet overtuigen, aangezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u tijdens uw legaal verblijf in Oostenrijk reeds vreesde naar Iran gerepatriëerd te worden en dat u er zich bewust van was dat u enkele maanden illegaal in Oostenrijk verbleef (CGVS I, p. 11-12). Dat u ondanks uw vrees bij terugkeer naar Iran – de autoriteiten waren enkele dagen na uw vlucht uit Iran reeds door uw familie van uw bekering op de hoogte gebracht (CGVS I, p. 13) – een jaar wachtte alvorens asiel aan te vragen, is een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Deze vaststelling op zich ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran.

Deze bevinding wordt bevestigd door het feit dat er in uw opeenvolgende verklaringen een fundamentele tegenstrijdigheid sloop, die de geloofwaardigheid van uw volledige vluchtrelaas op losse schroeven zet. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal gaf u aan dat uw tante B. (...) uw Bijbel thuis vond, waarop ze uw familieleden op de hoogte bracht die uw ouders op hun beurt onder druk zetten waardoor u Iran diende te verlaten (CGVS I, p. 11). Tijdens uw tweede gehoor zei u echter dat het tante S. (...) was die de kat de bel aanbond waardoor u Iran diende te verlaten. U verklaarde bovendien uitdrukkelijk dat uw andere tantes, dus ook tante B. (...), uw Bijbel nooit heeft gezien (CGVS II, p. 11-15). Hiermee geconfronteerd, zei u dat u deze fout door stress gemaakt had. Het was immers wel degelijk tante S. (...) die u had betrappt (CGVS II, p. 20). Een louter herhalen van één versie van de feiten kan echter niet als een afdoende uitleg worden beschouwd. Voorgaande tegenstrijdigheid is dermate fundamenteel dat er aan de geloofwaardigheid van de door u geschetste motieven om Iran te verlaten – uw tante zou u met een Bijbel betrappt hebben en de autoriteiten hiervan op de

hoogte gebracht hebben – geen enkel geloof meer kan worden gehecht. Uw algemene geloofwaardigheid wordt hierdoor tevens ondermijnd.

Daarnaast heeft u evenmin aannemelijk gemaakt een oprechte bekeerde protestant te zijn. Hoewel uit uw verklaringen wel degelijk blijkt dat u over enige Bijbelkennis beschikt, heeft u niet aannemelijk gemaakt een praktiserende protestant te zijn.

Zo is het allereerst opvallend dat u sinds uw aankomst in België in augustus 2015 tijdens uw zes maanden durende verblijf in het opvangcentrum van Geldenaken tot eind februari 2016 slechts een zestal keer naar een viering in een kerk bent geweest. Uw rechtvaardiging, met name dat u naar de Perzischtalige kerk in Brussel gaat en dat u de financiële mogelijkheden niet had om regelmatig naar Brussel te gaan, komt, gelet op het feit dat uw pastor in Brussel u aangaf dat u pas gedoopt kon worden als u een regelmatige kerkganger was, dat u er in Oostenrijk in geslaagd was om gedurende een jaar, weliswaar met steun van uw broer, op eigen benen te staan en gelet op de financiële steun van uw ouders, weinig overtuigend over, temeer daar uit uw verklaringen tevens blijkt dat u niet echt naar een andere kerk, dichterbij de buurt van het opvangcentrum, heeft gezocht (CGVS II, p. 3; p. 10; p. 13; p. 17). Bovendien is het hoogst merkwaardig dat u betreffende het verloop van een viering slechts weinig relevante informatie kon geven. Zo kon u geen typische christelijke rituelen opsommen (CGVS II, p. 17) en, hoewel u wist dat er in de viering liedjes worden gezongen, kon u geen enkel concreet voorbeeld van een dergelijk gezang geven (CGVS II, p. 6-7). Op de vraag of deze gezangen psalmen waren, kon u evenmin antwoorden (CGVS II, p. 7). Wat een psalm was wist u niet. U beweerde weliswaar in de Bijbel psalmen te hebben gelezen. U gaf aan enkel het Nieuwe Testament gelezen te hebben en in het Nieuwe Testament – waar u wist u niet – psalmen te hebben gelezen. Stukken uit het Oude Testament las u niet (CGVS II, p. 7). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat het boek Psalmen een deel van het Oude Testament is. U erkende hierop zich vergist te hebben (CGVS II, p. 7). Dat u slechts sporadisch naar de kerk gaat, dat u geen christelijke rituelen kon vermelden en dat u niet eens wist welk soort liederen in de vieringen worden gezongen, ondermijnt op zich reeds de geloofwaardigheid en de oprechtheid van uw beweerde interesse voor het protestants christendom.

Voorts komt het erg bevreemdend over dat u bij uw eerste gehoor dacht dat op Pasen de kruisiging van Jezus wordt herdacht (CGVS I, p. 9). Bij het begin van het tweede gehoor corrigeerde u zich weliswaar spontaan en gaf u aan dat op Pasen de verrijzenis van Jezus wordt herdacht. Toen u gevraagd werd wanneer het paasfeest gevierd wordt, antwoordde u echter verkeerdelijk dat dit feest ongeveer een vijftal maanden na het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal d.d. 11 maart 2016, i.e. ergens in de zomer van 2016, gevierd wordt. Ten opzichte van dit gehoor zou Pasen echter twee weken later, i.e. op 27 maart 2016, plaatsvinden (CGVS II, p. 2). Wat er typisch is aan een paasviering wist u bovendien niet. Verder dan dat het laatste avondmaal, dat jaarlijks meermaals tijdens vieringen wordt herdacht, tijdens de paasviering wordt herdacht, kwam u niet (CGVS II, p. 6). Het verband tussen het joodse Pesach en het christelijke Pasen kende u niet en u dacht aanvankelijk dat Jezus Pesach nooit vierde. Pas toen u expliciet gevraagd werd in het kader van welk joods feest het laatste avondmaal plaatsvond, dacht u aan Pesach (CGVS II, p. 8). Dat u ondanks uw bewering dat u zich sinds eind 2013 voor het christendom begon te interesseren quasi geen correcte en accurate informatie had betreffende het belangrijkste christelijke feest – Pasen herdenkt de essentie van het christendom, met name Jezus' verrijzenis –, ondermijnt wederom op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw beweerde christelijke engagement.

Dat u uw christelijk engagement niet aannemelijk heeft gemaakt, wordt tot slot bevestigd door de loutere vaststelling dat u Kerstmis 2015 niet in een kerk heeft gevierd en dat u zich niet kon herinneren of u Kerstmis 2014 in een kerk had gevierd. Nochtans erkende u dat Kerstmis een belangrijk christelijk feest is (CGVS II, p. 9). Dat u de financiële middelen niet zou gehad hebben om op die dag naar de kerk in Brussel te gaan, zoals u zich rechtvaardigde (CGVS II, p. 10), komt gelet op het feit dat u op andere momenten blijkbaar wel eens naar de kerk in Brussel kon gaan, gelet op de (financiële) steun die u van uw entourage kreeg en gelet op het door u erkende belang van Kerstmis, echter weinig overtuigend over. U kon evenmin met zekerheid stellen of u Pinksteren ooit al in een kerk had gevierd en hoe een Pinksterviering in elkaar steekt (CGVS II, p. 8).

Aangezien u slechts erg sporadisch naar een kerk gaat, aangezien u over de essentiële christelijke feesten slechts heel weinig informatie had en aangezien uit uw houding blijkt dat het voor u niet essentieel is om de kerkbijeenkomsten naar aanleiding van deze christelijke feesten bij te wonen, heeft u uw beweerde christelijke engagement niet aannemelijk gemaakt. Aangezien u uw christelijk engagement niet aannemelijk heeft gemaakt, mist uw bewering dat u bij terugkeer naar Iran een huiskerk zou willen stichten en het goede woord zou willen verspreiden bijgevolg elke overtuigingskracht (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 18).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Aan uw identiteit en nationaliteit, de identiteit en nationaliteit van uw ouders, de door uw ouders ontvangen erfenis en de asielaanvraag van uw broer in Oostenrijk wordt immers niet

getwijfeld. Dat u zowel in Oostenrijk als in België aan een Jezusmars en aan een aantal vieringen heeft deelgenomen, wordt op zich niet betwijfeld. Dit doet echter geen enkele afbreuk aan de hierboven gemaakte vaststellingen betreffende de geloofwaardigheid en/of oprechtheid van uw beweerde christelijk engagement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in op enkele motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Verzoekende partij beroept zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel dient dan ook vanuit dit oogpunt te worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Betreffende de motivering van verwerende partij aangaande het door verzoekende partij extreem laattijdig aanvragen van asiel in Oostenrijk werpt verzoekende partij tegen dat zij zich in een afhankelijkheidsrelatie bevond ten overstaan van haar oudere broer, dat deze oudere broer wel over een langer studentervisum beschikte in Oostenrijk, dat zij beiden dezelfde “problematiek” hadden en dat zij van plan waren samen asiel aan te vragen.

2.2.3.2. Voormeld betoog kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers kan door de Raad niet worden ingezien waarom beide broers die hun asielaanvraag steunen op dezelfde problematiek niet *ab initio* samen, en dit zeker vanaf het ogenblik dat verzoekende partij in een illegale verblijfssituatie kwam in Oostenrijk, asiel hebben aangevraagd. De Raad wijst er tevens op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Dat verzoekende partij pas na een verblijf van bijna een jaar in Oostenrijk een asielaanvraag indient – wetende dat haar legaal verblijf in Oostenrijk uiterst beperkt was in de tijd – kan door bovenstaande uitleg dan ook niet vergoelijkt worden. Verwerende partij oordeelt dan ook terecht dat een dergelijke houding niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

2.2.4.1. Betreffende de flagrante tegenspraak aangaande welke tante oorzaak was van haar problemen in Iran, zijnde B. of S., stelt verzoekende partij deze “vergissing” te betreuren en wijst zij op de stress die een gehoor meebrengt en op het feit dat zij niet gewend is veel te praten en introvert is.

2.2.4.2. De Raad wijst er vooreerst op dat op elke asielzoeker de verplichting rust om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas op een correcte wijze uiteen te zetten. Van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) of het bestaan van zwaarwegende gronden om aan te nemen dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald bij artikel 48/4 van voormelde wet. Hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoekende partij niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. De argumentatie van verzoekende partij stress te hebben gehad tijdens haar gehoren doet dan ook geen afbreuk aan voormelde plicht haar asielrelaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Evenmin kan door de Raad worden ingezien hoe het niet gewend zijn veel te praten en het introvert zijn als verschoningsgrond kunnen worden aanvaard om twee uiteenlopende versies van een uiterst eenvoudig maar wezenlijk element in het voorgehouden asielrelaas weer te geven.

Ten slotte kan ook het excuus van de vergissing door de Raad niet worden aangenomen. Vooreerst is het optreden van de tante van verzoekende partij dermate cruciaal in het door haar beweerde vervolgingsverhaal dat in redelijkheid niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij desbetreffend de namen van twee tantes door elkaar zou hebben gehaald. Veder blijkt uit het verslag van het gehoor op Commissariaat-generaal van 20 november 2015 dat verzoekende partij precies wist over welke tante het ging. Het betrof een *“naaister, die steeds de kledjes voor haar moeder naaide”* én op de afzonderlijke en uitdrukkelijke vraag van de dossierbeheerder over welke tante verzoekende partij nu spreekt, antwoordt verzoekende partij *“B. (...)”*, er zelfs als specificatie aan toevoegend dat het de zus van haar vader betrof (administratief dossier, stuk 10, p. 11).

De Raad oordeelt dat deze flagrante tegenstrijdigheid betreffende een uiterst wezenlijk element van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas verhindert aan dit relaas – met name een vrees voor vervolging ingegeven door bekeringsredenen – enig geloof te hechten.

2.2.5.1. Aangaande de gebrekkige kennis van haar nieuwe geloof betoogt verzoekende partij dat verwerende partij enkel de negatieve zaken aanhaalt in de besteden beslissing, dat haar oudere broer in Oostenrijk inmiddels is gedoopt, dat haar vooropgestelde doopsel in Oostenrijk is komen te vervallen daar zij met toepassing van *“de Dublin conventie III naar België diende te komen”*, dat de taalbarrières haar beperken in haar bijbelstudie en dat zij zich vergiste in haar verklaringen omtrent Pasen.

2.2.5.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling niet noodzakelijk in de beslissing moeten worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032), dit klemmt des te meer gelet op de flagrante ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas en de opvallende onwetendheid en desinteresse aangaande elementaire gegevens van haar nieuwe geloof.

Betreffende de bekering van haar broer in Oostenrijk dient te worden opgemerkt dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht en *in casu* niet kan worden ingezien hoe de loutere bekering van de broer van verzoekende partij enige afbreuk vermag te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas en hoe de bekering van de broer de bekering van verzoekende partij zou aannemelijk en geloofwaardig maken.

Ook de opgeworpen taalbarrière als verschoningsgrond voor de gebrekkige kennis omtrent haar nieuwe geloof kan evenmin door de Raad worden aangenomen daar verzoekende partij reeds over een bijbel beschikte in Iran en zich toen reeds in de bijbel begon te verdiepen en zij daarenboven zelf aangeeft, ook in haar verzoekschrift, dat zij reeds in Oostenrijk op het punt stond te worden gedoopt – wat kwam te vervallen door haar overdracht aan België. Van iemand die zich reeds sedert 2013 verdiept in zijn nieuwe geloof en die in Oostenrijk op het punt stond te worden gedoopt, mag in redelijkheid worden aangenomen dat hij eind 2015, begin 2016, op het ogenblik van de gehoren op het Commissariaat-generaal kennis heeft van de meest elementaire elementen van dit nieuwe geloof. Dat verzoekende partij geen christelijke rituelen kan opsommen, niet op correcte wijze kan duiden wat de inhoud is van het paasfeest – het christelijk hoogfeest bij uitstek – dit feest niet kan plaatsen in de tijd, zelfs niet wanneer hiernaar gevraagd wordt op een gehoor twee weken voorafgaand aan de paasviering en deze desinteresse ook in haar gehoor wordt doorgetrokken naar de kerstviering – die zij niet in de kerk heeft beleefd en/of het niet eens weet of zij deze in de kerk heeft gevierd – en zij ook het typische aan de

paasviering moet schuldig blijven, verhinderen aan de door verzoekende partij voorgehouden bekering tot het christendom enig geloof te hechten. De Raad wijst erop dat aangezien een bekering een weloverwogen en fundamentele levensbeslissing is, van verzoekende partij redelijkerwijze verwacht kan worden dat zij een grondige kennis over het geloof tot hetwelke zij zich bekeerd heeft, aan de dag legt. De door verzoekende partij beweerde bekering wordt dan ook fundamenteel ondermijnd door de vaststelling dat zij voormelde elementaire gegevens niet kende.

Verder oordeelt de Raad dat ingevolge het volstrekt ongeloofwaardig bevinden van haar initieel voorgehouden asielrelaas waarom verzoekende partij haar land van herkomst is ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, de voorgehouden verdere bekering in Europa tot het christendom duidelijk een opportunistisch karakter heeft die er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Door de Raad kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoekende partij bij terugkeer naar haar land van herkomst aldaar het christelijk geloof zal aanhangen.

2.2.6. Gelet op het voorgaande dient door de Raad te worden besloten dat verzoekende partij noch in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a) en b) van de voormelde wet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.7. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat in hoofde van verzoekende partij, zoals door verwerende partij correct gemotiveerd en besloten, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet kan worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één september tweeduizend zestien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT